

ROSEWOODSKA
KRONIKA

Skutočná
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Rosewoodska kronika

Skutočná princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn

Rosewoodska kronika 2 - Skutočná princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Skutočná,
PRINCEZNA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

Skutočná,
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin Random House UK
under the title *The Rosewood Chronicles – Princess in Practice*
Copyright © Connie Glynn 2018
Translation © Petra Kýšková 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1085-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1137-1 (1. zverejnenie, 2019)

*Túto knihu venujem vám všetkým,
čo ste mi niekedy uvarili čaj.
Ďakujem!*

❧ Prológ ❧

Na tenkom matraci v zle osvetlenom podzemnom väzení maradovského paláca ležal človek. Steny cely boli holé, ale aspoň tu bolo čisto a v prípade potreby by maradovská kráľovská rodina mohla držať väzňov v žalári aj niekoľko týždňov alebo dokonca mesiacov.

Postava natiahnutá na prični bola ako bez života. Nikto nemohol ani len tušiť, aké myšlienky sa jej prehánajú hlavou.

Saskia San Martinová každý deň starostlivo plánovala útek. Ukladala si do pamäti presný pohyb stráží, fungovanie kamier, zurčanie vody aj zvuk krokov jednotlivých členov domácnosti, ktoré sa jej ozývali nad hlavou. Neprehliadla jediný detail. Napriek tomu jej dochádzal čas. Od nevydareného pokusu o únos maradovskej princeznej uplynulo už sedem týždňov. Jej bývalí spolužiaci sa zanedlho vrátia do Rosewoodu a začnú študovať v ďalšom ročníku. O úmysloch Leviatanov neprezradila nikomu ani slovo. Ústa otvárala, len keď jedla alebo opakovala svoju žiadosť: *Chcem hovoriť so svojou paňou Anastaciou Alcroftovou*. Podľa previnilých tvárí strážcov jej bolo jasné, že po Anastáciu nikto neposlal.

Teraz sa obrátila na bok a pozrela sa na nástenné hodiny. S odbitím každej ďalšej sekundy jej obavy vzrastali. Zranenia, ktoré utrhla v bitke s princezniným ochrancom Jamiem, sa hojili. Protektori, dokonale vycvičení ochrancovia, boli skvelí telesní strážcovia a Jamie patril k najlepším. Vďaka Bohu, že jej trápnu porážku

prezrádzal už len blednúci monokel a rezná rana na čeľusti, po ktorej jej zrejme zostane jazva. Ešte vždy však bola vo väzení.

Tik-tak, tik-tak.

Leviatani mohli každý deň rozbehnúť druhú fázu svojho plánu, a ona trčala v tejto cele a nemohla sa postarať o Anastaciinu bezpečnosť. Ubezpečili ju síce, že Anastaciu ochránia, a pokiaľ sa k nim Saskia pridá, umožnia, aby mohli byť konečne spolu. Potom už pred Anastaciiným panovačným otcom – mužom, ktorý bol zároveň Saskiiným zamestnávateľom – nebudú musieť skrývať svoje skutočné city.

Saskiu zamrazilo. Hlavou jej prebleskla spomienka na Anastaciu, ako vo svetle vychádzajúcom z chodby stála celá bez seba od zlosti a okolo hlavy sa jej vlnili krásne hnedé vlasy. Vzápätí sa jej pred očami mihol iný výjav – obraz Ellie v roztrhaných šatách, bosej, oháňajúcej sa golfovou palicou v snahe ochrániť princeznú pred únoscami. Lenže nechránila ju. To Ellie je princezná. Saskia si to uvedomila až po niekoľkých týždňoch strávených vo väzení. Ako mohla byť taká hlúpa? Tu mala kopu času na premýšľanie, a tak jej to konečne docvaklo. Ellie je princezná v utajení. Lottie Pumpkinová nie je dcéra maradovského kráľa, pracuje ako portman. Oficiálne ju najali, aby to len predstierala, a chránila tak identitu skutočnej princeznej, rozčerteneho dievčata s golfovou palicou, ktoré rozbilo okno na dodávke a ktoré od nej radšej dostalo pästou, len aby ochránilo Lottie.

Saskia sa pretočila na chrbát a zízala na vlhké škvrnky na strope. *Musím sa porozprávať s Anastaciou, varovať ju pred tým, čo sa blíži.*

Hlasné pípánie ju upozornilo, že sa niekto chystá vstúpiť do cely, a tak sa rýchlo posadila. Dvere odomkol vysoký zjazvený muž, ktorého impozantná postava vzbudzovala strach. Vstúpil dovnútra a v rukách niesol tácku s jedlom. Bol to sir Nikolaj Olav, kráľov protektor a človek, ktorého sa najviac obávala.

Odložil tácku s fádne vyzerajúcim pokrmom na malý stolík uprostred miestnosti. Nikolaj zvyčajne sprevádzal šťastlivca, ktorému pripadla úloha priniesť jej jedlo, ale občas prichádzal sám. To znamenalo jediné. Výsluch.

Nikolaj sa posadil na plastovú stoličku pri stolíku a zdĺhavo, vyčerpane sa nadýchol. Tak on, ako aj ona vedeli, ako to bude prebiehať. Rovnako ako inokedy.

Prešiel si prstami po strnisku na brade a dotkol sa jazvy na ľavom líci.

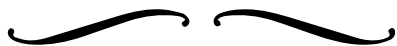
„Saskia San Martinová,“ oslovil ju hlbokým dunivým hlasom. Nereagovala. Namiesto toho nabrala na lyžicu sústo, ktoré vzápätí nechala spadnúť späť na tanier. Ignoroval jej správanie. „Musíte nám povedať všetko, čo viete o Leviatanoch.“

Lyžica zmeravela uprostred pohybu. Saskia sa naňho bezvýrazne pozrela. Existovala len jediná odpoveď – rovnaká, akú od nej počul každý deň od chvíle, čo ju uvrhli do tohto žalára.

„Chcem hovoriť so svojou paňou,“ odvetila pomaly, „Anastaciou Alcroftovou.“

PRVÁ
ČASŤ

Rodina

1

Lottie zacítila, ako sa jej pod nohami prehli dosky podlahy, a strhla sa. Pri pomyslení, že tam niekde v podzemí paláca je Saskia, jej pri každom kroku prešiel mráz po chrbte. Teraz sa tým však nesmela zaoberať. Potrebovala sa sústrediť a zachovať pokoj. Dokým sa večierok neskončí, musí sa správať ako dokonalá princezná. Až potom sa bude môcť vrátiť za Ellie a pobaliť si veci do Rosewoodu.

Práve sa konala pompézna oslava jej narodenín, na ktorú prijali pozvanie zástupcovia najvýznamnejších svetových tlačových kancelárií. Už dve hodiny stála na nohách, usmievala sa a potriasala si ruku s najplyvnejšími osobnosťami sveta, ktoré verili, že je skutočná maradovská princezná. Vďaka bohu, že kráľ s kráľovnou vydali prísny zákaz fotografovať, aby tak chránili jej identitu a obmedzili počet ľudí, ktorí by ju mohli na verejnosti spoznať. Z galérií paláca viseli vlajky posiate lesklými kamienkami a mramorové stĺpy boli obtočené dúhovými stuhami. Na stoloch s prestretými nariasenými obrusmi sa vršili dary a každý z nich sa snažil prekonať ten predchádzajúci.

Lottie si obliekla tradičný maradovský kroj vrátane tmavej vyšívanej šerpy, ktorú si prevesila cez tmavozelené šaty s dlhými rukávami. V kučerách sa jej leskla strieborná čelenka, ktorú pred deviatimi rokmi dostala od svojej matky. Pred deviatimi rokmi a niekoľkými dňami. Celá táto oslava bola len fraška. Lottie neoslavovala narodeniny. Mala ich už pred piatimi dňami. Dnes bolo

1. septembra a narodeniny mala Ellie. Lottie nebola pravá princezná – len zastupovala svoju priateľku. A to bolo tajomstvo, ktoré nesmel žiaden hosť odhaliť.

„Si v poriadku?“ zašepkal jej Jamie do ucha, tak aby ho nikto nepočul. Lottie počula túto otázku za uplynulé týždne veľmi často a zakaždým v nej zanechala nepríjemný pocit.

„Samozrejme,“ automaticky odvetila. Očami sledovala postavu, ktorá sa k nim blížila. „Vysoká žena naľavo.“

Jamie nenápadne mrkol tým smerom na staršiu dámu s ebenovými vlasmi a v dokonale pasujúcom hodvábnom kostýme. On sám mal na sebe jednoduchú čiernu košeľu a čierne nohavice, čo bolo v ostrom kontraste s oblečením ostatných hostí. „Olga Ulovová, redaktorka denníka *Golden Sovereign*.“ Tmavé vlasy si odhrnul z tváre. Lottie sa snažila, aby sa uvoľnil, ale počas celého večierka zostal obozretný a ustavične sa rozhliadal po sále v obave, že by sa opäť mohlo prihodiť niečo zlé.

Olga zastala rovno pred nimi a sklonila hlavu do úklonu. „Princezná Eleanor Wolfsonová.“ Veľmi pomaly vyslovovala princeznino meno a zároveň si prížmúrenými očami obzerala Lottie od hlavy po päty. „Je mi nesmiernym potešením, že po dlhých rokoch schovávaní sa s vami konečne môžem zoznámiť.“

Lottie si pomyslela, že si asi nikdy nezvykne na oslovovanie menom, ktoré jej nepatrí, ale dokázala zareagovať nenúteným úsmevom. Zaujímalo by ju, ako by sa v tejto situácii cítila Ellie.

„Ďakujem vám, Olga – môžem len dúfať, že vám to čakanie stálo za to,“ sladko odvetila a zo všetkých síl sa snažila pôsobiť čo najskromnejšie. Hoci už nenavštevovala „tréning na princeznú“, Jamie jej bol stále po boku a pomáhal jej, aby neurobila chybu.

Olga zvlnila pery do niečoho, čo sa zľahka podobalo na úsmev, ale očami Lottie prebodávala, akoby sa jej chcela dostať do hlavy. S médiami, ktoré publikovali klebety o dôvodoch, prečo sa

zdržiava v utajení, Ellie nikdy nemala dobrý vzťah. Ani jeden z tých dôvodov sa totiž nezakladal na pravde a všetky jej veľmi uškodili. Lottinou úlohou v pozícii portmana bolo ukazovať sa na verejnosti a pôsobiť čo najpríjemnejšie a najskromnejšie, a zabrániť tak šíreniu nepravd. Kráľovná rozhodla, že práve narodeninová oslava by mohla byť skvelou príležitosťou, ako zlepšiť vzťahy s médiami. *Usmievať sa a potriasat ruky*, povedala si Lottie v duchu. *To by nemuselo byť také ťažké.*

Dúfala, že to zvládne.

„Vaša výsosť...“ Slová, ktoré začula za sebou, sa skončili sykotom. Lottie sa otočila a uvidela kráľovho poradcu Simiena Smirnova, ktorý stál meravo, s rukami za chrbtom, rovno za ňou. Mierne sa jej uklonil. „Sir Yanovski by vám rád odovzdal svoj dar. Láskavo ma nasledujte za kráľom a kráľovnou.“ Simien sa pousmial a rukou naznačil, aby šla za ním.

„To znie ohromne,“ rozžiarila sa Lottie od radosti, že má dôvod vzdialiť sa od všetkých ňuchajúcich účastníkov oslavy. Ustavične sa snažila prísť na to, čo si Simien myslí o jej úlohe Ellinho portmana, ale nech to bolo čokoľvek, rozhodne bol príkladom excelentného správania.

Nasledovala ho a elegantne – aspoň v to dúfala – vykročila po medzi hostí. Cestou míňali skupinku sluhov, každý z nich držal striebornú tácku s kaviárom a hľuzovkami. *Ktovie, čo má dnes na večeru Saskia...* Rýchlo tú myšlienku vyhnala z hlavy. Už aj tak bolo pre ňu ťažké sa toto leto v maradovskom paláci uvoľniť. Čím hlbšie vnikala do svojej úlohy portmana, tým horšie sa cítila. Zo všetkého najradšej by teraz bola naspäť v Rosewoode, v škole, kde sa cítila sama sebou. Bez ohľadu na svoje túžby však najskôr musí prežiť tento večierok. V duchu si opakovala mantru, ktorú ju pred svojou smrťou naučila matka: *Budem láskavá, budem statočná, budem nezastaviteľná.*

Keď sa vynorili z davu, Jamie si nenápadne odkášľal a vytrhol ju zo zasnenia. Zdvihla hlavu a uvedomila si, že medzitým prešli na druhý koniec sály a teraz stáli pred Ellinými rodičmi, kráľom a kráľovnou.

Kráľ Alexander a jeho manželka kráľovná Matilda nemohli byť rozdielnejší, a napriek tomu tvorili dokonalý pár. Kráľ stál nepohnuté a z jeho očí, nečitateľných a tmavých ako dve studne, vyžarovala sila. Kráľovná pôsobila po jeho boku ako ľahké a jemné páperie, ani keby mohla každú chvíľu odletieť. Lottie neprestávalo prekvapovať, ako veľmi sú si podobné. Niekedy mala pocit, akoby sa dívala do zrkadla – nie div, že dostala príležitosť stať sa Elliným portmanom.

„Dnešná oslava sa veľmi vydarila, však?“ Kráľovná poctila Lottie žiarivým chápaným úsmevom a pritiahla ju medzi seba a kráľa Alexandra. Všetci, čo nepoznali pravdu, predpokladali, že Lottie zaujala svoje právoplatné miesto medzi rodičmi. Kráľ bez slova kývol hlavou – najskôr na Lottie, potom na Jamieho.

Bokom od nich sa nachádzal trblietavý purpurový zamatový záves, za ktorým sa niečo ukrývalo. Čokoľvek to bolo, muselo to byť neuveriteľne vysoké a siahať takmer po samý strop tanečnej sály. Trochu ju to znervózňovalo. Nieкто zacinkal vidličkou o pohár na šampanské. Miestnosť sa pomaly utíšila a dav sa úctivo obrátil k princeznej. Predstúpil muž s okrúhrou tvárou, farebnými vlasmi a so zvláštnymi okuliarmi. Lottie bola presvedčená, že ho odniekiaľ pozná. *Kde som ho len videla?*

„To je sir Yanovski, umelec povýšený na rytiera,“ zašepkala kráľovná Lottie do ucha, s pohľadom upretým na tajomný dar.

Lottie vedela, že dostane nejaký mimoriadny dar – niečo, čo bude nielen pozornosťou pri príležitosti narodenín, ale čo sa stane trvalou spomienkou na jej prvé predstavenie na verejnosti. Vo chvíľach, ako bola táto, si viac než inokedy uvedomovala podivnosť svojej úlohy portmana. Tieto dary boli určené pre Ellie, pre skutočnú

princeznú. Ako však poznala svoju kamarátku, ona by nad takým prehnaným darom určite nijako nejasala.

Sir Yanovski pristúpil bližšie a jemne chytil Lottie za zápästie. Hlboko sa uklonil a pobožkal jej ruku.

„Nie je princezná jednoducho nádherná?“ Vystrel sa a pompézne mávol rukou na Lottie, takže sa cítila ako prvotriedny kôň. Všetci v sále začali tleskať a súhlasne pritakávať. „Jednoducho nádherná! Dokonalá princezná!“

Lottie okamžite obľal rumenec. Hoci sa cítila trochu ako podvodníčka, veľmi si užívala, že sa k nej ostatní správajú ako k princeznej.

Kráľ zdvihol ruku a dav sa opäť utíšil.

Sir Yanovski si odkašlal. „Vaše veličenstvá, som presvedčený, že vyjadrím pocity všetkých prítomných, keď poviem, ako nesmierne ma teší, že sa konečne môžem zoznámiť s vašou krásnou dcérou.“ Lottie sa zatrepotalo srdiečko. Čo si o tej maškaráde myslí kráľ? „Je skvelou predstaviteľkou maradovskej kráľovskej rodiny a žiarivým príkladom, ako by mala vyzeráť každá princezná.“ Odmlčal sa, a keď všetci začali tleskať a prevolávať na slávu, zatváril sa samolúbo. Kráľovná sa neprestala usmievať, ale Lottie si všimla, že kráľovi mykalo kútikmi úst. „Musíte byť veľmi hrdí,“ pokračoval umelec. „Je mi ctou odovzdať princeznej k jej pätnástym narodeninám tento dar, ktorý jej bude zároveň pripomínať dnešný spoločenský debut.“

Dvaja uniformovaní muži podišli k závesu a všetci v sále zadržali dych. Lottie mala odrazu pocit, že korunka na jej hlave oťažela a ťahá ju k zemi. Asistenti strhli zamatovú látku a na vyleštenú podlahu sa zniesol vodopád purpurového ligotu. Lottie zdvihla hlavu, pozrela sa dohora a uvidela... seba!

Impozantná socha akoby zaplnila celú sálu. Bola to jej verná podoba z bronzu a bol to ten najabsurdnejší dar, aký kedy v živote dostala. Sir Yanovski stvárnil Lottie v šatách, v ktorých sa ukázala

na maradovskom Letnom plese a v ktorých vyzerala ako rodená princezná. Socha bola nádherná, taká nádherná, že Lottie chvíľu trvalo, kým si uvedomila, aké je to celé hlúpe.

„Panebože,“ vydýchla a nasilu sa usmiala.

Kráľovná Matilda sa tvárila smutne. Kráľ bol ticho a jeho výraz sa nedal rozlúštiť.

„Neuveriteľná podoba!“ zatlieskal Simien a prehnane nahlas sa zasmial. „Pozrite sa! Kráľovská rodina je z toho v úplnom šoku.“

Kráľ na neho uprel nevraživý pohľad a Simienovi okamžite zamrzol úsmev na perách.

„Je to skutočne pozoruhodné. Muselo to dať... naozaj veľa práce.“ Kráľovnej sa konečne vrátila reč. Vidieť dievča, ktoré nebolo ich dcérou, navždy odliete z bronzu, muselo byť pre oboch veľmi náročné.

„Vlastne áno! Toto bolo vskutku moje najnáročnejšie dielo, ale pre našu princeznú nelutujem ani jedinú sekundu, ktorú som nad ním strávil.“ Venoval Lottie zbožňujúci pohľad, urobil rukou široké gesto a hlboko sa uklonil.

Lottie mala pocit, že počuje, ako sa Ellie niekde v útrobach paláca hlasno rehoce. To bol teda hlúpy vtíp! Nenápadne pozrela na Jamieho. Hrýzol si peru a triasli sa mu plecيا. Mal čo robiť, aby nevyprskol do smiechu.

Zdvihla hlavu k svojmu bronzovému ja a zahľadela sa mu do očí. Zatočila sa jej hlava. Rýchlo zažmurkala a otriasla sa. *No tak. Povedz niečo.*

„Ďakujem vám.“ Otvorila ústa a hneď ich zavrela, pretože nedokázala nájsť správne slová. Čo by povedala princezná? Nakoniec sa usmiala, rozhliadla sa po ľuďoch v sále, po všetkých tých, ktorí verili, že je dcéra kráľa a kráľovnej. „Vyzerá celkom ako... ja!“

2

„Smola, budeme musieť do konca života predstierať, že Lottie je pravá princezná!“ Ellie sa prehýbala od smiechu. Presne podľa očakávania, historika o bronzovej soche jej prišla nekonečne zábavná. „Nemôžeme predsa sira Yanovského priviesť do rozpakov.“

„To nie je smiešne, Eleanor!“ napomenul ju kráľ Alexander a rázne položil pohár s vínom na stôl.

Ellie podráždene zagúľala očami. Lottie sa v priebehu letných prázdnin čoraz nástojčivejšie utvrdovala v tom, že život v maradovskom kráľovstve nie je nič pre jej kamarátku. Aj Ellie sa rovnako ako ona evidentne túžila vrátiť do Rosewoodu.

Sedeli v modrej jedálni pri súkromnej narodeninovej večeri a preberali detaily oslavy, ktorá sa konala popoludní. Bola to jedna z Lottiných obľúbených miestností v paláci, pretože jej zlatom zdobené steny hádzali vo svetle medené odlesky. Hoci ona mala narodeniny už pred niekoľkými dňami, dohodli sa s Ellie, že ich oslávia spoločne. Jedáľenský stôl sa prehýbal pod množstvom Elliných obľúbených jedál a nechýbali ani ich vegetariánske verzie pre Lottie. Na stole pri stene spočívala hromada darov, ktoré Lottie dostala ako princezná, všetky profesionálne zabalené a ozdobené kopou stužiek a mašličiek. Jamie a sir Nikolaj Olav každý darček dôkladne skontrolovali. Po Letnom plese, počas ktorého Saskia uniesla Lottie, si už nedovolili podceňiť žiadne bezpečnostné opatrenie.

Lottie sa pozrela na vysokú hromadu darčiekov a zmocnila sa jej obava, že jej darček pre Ellie, vlastnoručne namaľovaný portrét kamarátky, jej môže medzi tým nekonečným baliacim papierom a stuhami pripadať malý a hlúpy. Bola rada, že jej ho nechala v izbe a nepriniesla ho sem. Nenápadne pozrela na Jamieho, ktorý sedel vedľa nej, a v jeho očiach uvidela očakávanie, ktorého intenzita ju donútila uhnúť pohľadom. Mala darček aj pre neho – knihu o Pakistane, rodnej krajine jeho matky. Chcela mu ju dať na narodeniny, ktoré mal 26. júla, ale keď sa dozvedela, že ich neoslavuje, pretože v rovnaký deň zomrela jeho mama, rozhodla sa, že mu ho nechá na neskôr. Takto to bude vyzerieť, že všetci traja majú narodeniny súčasne.

„Hádám sa zhodneme aspoň na tom, že je to nádherná socha,“ poznamenala kráľovná Matilda a pozrela sa na svojho muža. „A úžasným spôsobom vzdáva hold Eleanorinmu portmanovi.“

Kráľ sa otočil k svojej žene a chvíľu uvažoval o jej slovách. „Aj tak sa to dá povedať.“

Lottie s nimi strávila takmer dva mesiace a konečne sa naučila rozlišovať aj najjemnejšie odchýlky vo výraze kráľovej tváre. Práve teraz mal len nepatrne skrčené obočie a zvlnený ľavý kútik úst. Bol buď unavený, alebo otrávený, prípadne oboje.

„Úprimne povedané,“ začala Ellie, zatiaľ čo si na tanier naberala trochu paštéty, „je to najlepší darček na narodeniny, aký som si mohla želať. Veľká socha Lottie – budem ju navždy uctievať.“ Ellie sa zacerila na Lottie, ktorá si nemohla pomôcť a začervenala sa.

Lottie si jemne masírovala spánky. Ku koncu narodeninovej oslavy si musela zložiť korunku. Jej váha mala za následok príšernú bolesť hlavy, a hoci sa zo všetkých síl usilovala užiť si ich súkromnú narodeninovú večeru, bolesť za očami neustupovala. Skôr než Ellie s Jamiem stihli zaregistrovať jej rozpoloženie, obrovské dvere do jedálne sa prudko rozleteli.

„Všetko najlepšie k narodeninám!“

Dovnútra vošla gigantická torta na mahagónovom vozíku. Spoza neho vytrčali volány bielych spodničiek, ale tváre slúžok sa skrývali za vysokou horou čokoládovej polevy. Lottie sa začala dvíhať, pretože dychtila po tom, aby lepšie videla, ale Jamie vedľa nej potichu zakašlal, a tak si rýchlo opäť sadla a zahanbila sa za svoje viditeľné vzrušenie.

Vozík sa pomaly zastavil a spoza torty vykukli dve slúžky – Midori a Hanna.

„POČKAŤ!“ skríkla Ellie. Všetci zostali ako primrazení a Lottie vycítila, ako Jamie vedľa nej zmeravel. „Musím dať Lottie darček.“ Vyskočila na nohy tak prudko, že jej stolička nahlas zarachotala.

„Eleanor!“ nahnevane na ňu zvolala matka. Nato sa otočila k slúžkam a podarilo sa jej vyčarovať naučený úsmev. „Midori, Hanna, veľmi pekne ďakujeme za tú úžasnú tortu. Vyzerá skutočne lákavo.“

Sotva Ellie začula matkino zvolanie, zostala stáť ako soľný stĺp a pomaly sa otočila. Podľa jej našpúlenej pery Lottie hneď vedela, že sa hanbí. Dokázala vo svojej princeznej čítať ako v knihe a bolo jej jasné, že Ellie si je vedomá, aké neslušné je správať sa k vždy usmievavým a zdvorilým slúžkam takto bezcitne. Potom jej to však došlo. Ellie mimo paláca takmer nikoho nepoznala. Toto bolo zrejme prvý raz, čo kúpila darček niekomu zvonka.

„To je v poriadku, Ellie,“ uistila ju. „Darčeky si môžeme vymeniť po večeri. Teraz ochutnáme tvoju tortu.“

„Nie, chcela som ti ten darček dať teraz, aby...“ prerušilo ju tiché zavrčanie a Lottie chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že pochádza od kráľa. Stláčal si koreň nosa, akoby trpel silnou bolesťou hlavy.

„Eleanor,“ oslovil dcéru tichým, ale prísny hlasom. „Myslím, že si chcela bežať po toto.“ Mávol rukou na Midori, ktorá

pristúpila k stolíku pri stene a vzala z neho jeden darček schovaný medzi darmi pre Ellie.

Lottie sledovala, ako sa Ellie rozžiarila, ale vzápätí vystrúhala otrávenú grimasu.

„Prečo je tu a nie v mojej izbe, kde som ho nechala?“

Kráľ jej otázku ignoroval a otočil sa k Lottie. „Dohodli sme sa, že bude vhodnejšie, keď ti tento darček odovzdáme formálne od nás všetkých.“ Kráľove slová museli mať veľkú vážnosť, pretože Ellie s Jamiem sa na ňu pozreli. Ellie rozťahla ústa do nadšeného úsmevu, ale Jamie sa ako zvyčajne tváril celkom nečitateľne.

Midori položila darček pred Lottie. Len čo sa vystrela, potichu jej zaželala: „Veľa šťastia!“

Lottie si obzerala strieborné puzdro. Bol to najnenápadnejší predmet v miestnosti, ale napriek tomu bol podľa všetkého dôležitý. Rozhliadla sa po rodine Wolfsonovcov zhromaždenej okolo stola s očami plnými očakávania. Sťažka prehltna. Rozhodla sa, že nech je v tom puzdre čokoľvek, musí sa snažiť, aby si to zaslúžila.

„Lottie, chceli by sme, aby si pochopila, že rozhodnutie venovať ti túto vec je darom nielen pre teba, ale aj pre Ellie.“ Kráľovná si oprela bradu o dľaň a jej rukávy z ľahučkej látky sa tíško zniesli na obrus.

Lottie sa otočila k Jamiemu, ktorý ju vyzval, aby darček otvorila.

„Ďakujem vám!“ Od vzrušenia takmer nemohla hovoriť. Otvorila vrchnák, ktorý bol ťažší, než čakala, a pozrela sa, čo je vnútri.

V škatuľke vystlanej modrým saténom ležal malý strieborný prívesok na retiazke. Bol ozdobený rytinou vlka a zachytával svetlo, takže sa zvieratú leskli oči. Prívesok bol navlas rovnaký ako tie, čo nosili Ellie s Jamiem. Lottino srdce vynechalo jeden úder.

„Teraz si súčasťou našej svorky.“ Ellie sa na ňu zaškerila a jej zuby sa zaleskli ako perly.

„To je...“ začala Lottie, ale slová sa jej zadržli v krku.

Toto bolo oficiálne prijatie do rodiny. Ellin darček znamenal, že nie je len portmanom, ale aj členom rodiny. Cítila, ako ju v očiach pália slzy, a musela zadržať dych, aby sa nerozplakala.

Súčasť svorky.

Bola nesmierne šťastná, že našla rodinu, ale zároveň sa na povrch dral iný pocit. Vychádzal z jej vnútra a pripomínal vábenie Rosewoodu. Niežeby si myslela, že toho nie je hodna. To nie. Rozhliadla sa po usmievajúcich sa tvárach Wolfsonovcov – svojej novej rodiny. Odrazu vedela, čo cíti.

Vinu.

Čo jej vlastná rodina, jej matka?

„To je od vás veľmi láskavé,“ úprimne zaďakovala. Dúfala, že ju pritom nezradí hlas, ale zrejme nedokázala svoje pocity celkom skryť, pretože si všimla, ako Ellino nadšenie pohaslo a ako zablúdila očami k Jamiemu, s ktorým si vymenili ustarané pohľady.

Doparoma! pomyslela si. Neznášala, keď to robili.

„Pokaží sa nám jedlo,“ ozval sa Jamie a kúзло bolo preč.

„Áno,“ dodala Ellie. „Nesmieme nechať túto úžasnú tortu vyjsť navnivoč.“ Zaškľabila sa na Hannu a Midori, ktoré urobili pukerlíky. „Lottie, keď sa najeme, pomôžem ti zapnúť retiazku okolo krku.“

Lottie sledovala, ako si ľudia naberajú tortu na taniere. Celý čas sa usmievala a robila všetko pre to, aby jej šťastná maska vydržala. Len ona však vedela, akú otázku sa chystá položiť – otázku, ktorá by mohla do ich životov vniesť chaos. Ktorá by mohla všetko nezvratne zmeniť.

Kráčali do Ellinej izby a príviesok páľil Lottie v ruke.

„Lottie, ak si robíš starosti, že ten príviesok je pre teba prehnaný dar, tak skutočne o nič nejde,“ spustila Ellie, sotva za sebou zavreli dvere.

Lottie si na Ellinu izbu vždy musela chvíľu zvykať, pretože sa diametrálne líšila od zvyšku paláca. Bolo to chaotické miesto plné neónových farieb, zarámovaných filmových plagátov, videohier a komiksov, ktoré lemovali purpurové steny. Izba mala atmosféru osemdesiatych rokov a nechýbali tu ani hracie automaty s blikajúcimi svetlami. Polovicu zadnej steny zaberala obrovská televízna obrazovka napojená na všetky možné herné konzoly, aké kedy existovali. Domáce kino dopĺňal stroj na pukance a výrobnik cukrovej vaty. Oboje si Lottie za celé leto užívala, čo jej hrdlo ráčilo. V strede steny naľavo visela Ellina pýcha a radosť – gitara, ktorú kedysi vlastnila aj podpísala Joan Jett. Táto miestnosť bola zhmotneným pubertiackym snom. Láskyplne ju nazývali Hrobka, pretože nemala okná.

„Nie, nie, Ellie, páči sa mi!“ vyhŕkla Lottie. „To nie je...“ Obzrela sa po Jamiem, ktorý sa usadil na jednej z pohoviek. Naozaj chce otvoriť Pandorinu skrinku?

„To je pre mňa?“ prerušila Ellie tok jej myšlienok a ukázala na darček, ktorý Lottie chytila do ruky.

„Áno. Chcela som ti ho dať, keď budeme sami.“ Lottie vystrela ruku, Ellie sa usmiala a opatrne si od nej vzala škatuľu zabalenú

v kvetovanom papieri. Dotkli sa končekmi prstov a Lottie zabrnela koža.

Sledovala, ako jej najmilovanejšia kamarátka rozbaľuje balíček. Trhala papier oveľa opatrnejšie než pri ktoromkoľvek inom darčeku, ktoré rozbaľovala v jedálni. Lottie sa nesmierne uľavilo – vedela, že tento je pre Ellie oveľa dôležitejší ako tie ostatné. Možno to bol prvý darček, ktorý dostala od skutočného priateľa.

Ellie zdvihla štvorec napnutého plátna a chvíľu behala očami z portrétu na Lottinu tvár a zase späť. „To si maľovala ty?“ spýtala sa prekvapene.

Lottie cítila, ako jej horia líca. „No... áno. Pracovala som na tom celé leto a...“ Poškrabala sa vzadu na hlave. Bol to nervózny pohyb, ktorý prebrala od Ellie. Postavila sa vedľa nej a spoločne obrázok študovali. Namaľovala Ellie olejovými farbami, ktoré našla v paláci. Portrét znázorňoval Lottinu obľúbenú spomienku na Ellie, presne tak, ako ju videla. Bol to moment, keď si skladala masku po turnaji v šerme. Smelá a krásna, v dokonale bielom oblečení, so šablou v ruke, vyzerala presne ako neohrozený princ, ktorý Lottie zachránil na Letnom plese.

„Jamie, pozri sa na to!“ zavolala ho Ellie a ukázala mu obrázok.

Pripojil sa k dievčatám a prezeral si portrét. Zatiaľ čo hodnotil jej umenie, Lottie zadržovala dych.

Jamie vytiahol obočie. „Mali by sme ti dať namaľovať oficiálny Ellin portrét do rodinnej galérie,“ povedal nakoniec a na perách sa mu usadil úsmev.

Lottie sklopila zrak. Tá pochvala ju priviedla do rozpakov. Hrozne rada tvorila a vyzdobovala, ale bolo to už veľmi dávno, keď naposledy maľovala. Jej nevlastná matka Beady ju v tom nikdy nijako zvlášť nepodporovala, naopak, bola otrávená z všadeprítomných fariieb, a tak Lottie, ktorá ju nechcela rozčuľovať, kufrík s farbami aj maliarsky stojan radšej schovala.

„Lottie, mala by si byť na svoju prácu hrdá,“ pokračoval Jamie. „Som si absolútne istý, že sa to Elliným rodičom bude veľmi páčiť.“ Kým hovoril, Lottie sa mu zahľadela do očí. Boli úprimné a pripomenuli jej, aký dokáže byť odhodlaný. Pred očami sa jej mihol hrôzostrašný výjav, ako na plese premohol Saskiu. Bez zľutovania a nezmieriteľne. Ak má byť pre Ellie užitočná, bude musieť byť rovnako silná ako on, a to znamená, že sa bude musieť nejako popasovať s pocitom, ktorý ju celú zaplavuje.

„Som rada, že sa ti páči, Ellie, ale...“ Lottie sa pozrela na príviesok vo svojej dlani a bruškom palca prešla po vyrytej podobizni vlka. „Je tu niečo, o čom sa musíme porozprávať...“

Opäť ju prerušili, skôr než tie slová dokázala zo seba dostať.

„Aj toto je pre Ellie?“ Jamie podozrievavo zdvihol ďalší zabalený darček. Zjavne sa bál, že by to mohol byť nejaký nebezpečný predmet.

„Vlastne je to darček pre teba.“ Lottie si nervózne zastrčila prameň vlasov za ucho. „Povedala som si, že by bolo smutné, keby sme s Ellie dostali darčeky, a ty nič. Je to len maličkosť.“

Podozrenie z Jamieho tváre nezmizlo a ďalej hľadel na podlhovastý predmet, ktorý mal pred sebou, akoby nevedel, čo s ním má robiť. Vari ešte nikdy nedostal nijaký darček?

„Fajn,“ povedal bez akéhokoľvek záujmu, odložil balíček nabok a ani v najmenšom nijako nenaznačil, že by ho chcel otvoriť. „O čom si to chcela hovoriť?“

Lottie zažmurkala a snažila sa pochopiť jeho zvláštne správanie. Niekedy mu jednoducho nerozumela.

Obaja na ňu uprene hľadeli a Lottie zistila, že nemôže rozprávať, že je príliš rozrušená z predstavy, koľko problémov by mohla spôsobiť.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Ellie, opatrne odložila svoj portrét a pristúpila bližšie. Od toho pokusu o únos ju obaja, Ellie aj Jamie,

starostlivo sledovali. Obaja boli presvedčení, že to na nej zanechalo trvalé následky – a že práve o tom sa s nimi potrebuje zhovárať.

Lottie sa zhlboka nadýchla a snažila sa zabudnúť na Jamieho reakciu na svoj darček. „Ja len... Spomínaš si, čo si mi sľúbila pred Letným plesom?“ Ellie zaletela nervóznym pohľadom k Jamiemu. „Súhlasila si, že svojmu kamarátovi Olliemu môžem povedať pravdu.“ Prekvapila samu seba, ako plynulo to dokázala vysloviť.

„Nie,“ zaznela Jamieho krátka odpoveď, ale Ellie sa naňho ostro pozrela.

Otočila sa k Lottie. „Spomínam si,“ zašepkala. „Naozaj to chceš urobiť?“

„Vôbec nezáleží na tom, či to chce, Ellie. Taký sľub si jej nikdy nemala dávať.“

Ellie sa na Jamieho zlostne pozrela a Lottie vycítila, že sa schyľuje k hádke. *Dnes nie. Nie na Elline narodeniny.* Opäť sa pozrela na prívosok s vlkom. Dokiaľ nebude vedieť, že to môže spraviť, nemôže si ho zavesiť na krk. Musí to Olliemu povedať, skôr než sa vráti do Rosewoodu. Potrebuje mu to povedať.

„Nejde o to, že chcem. Ja to *musím* urobiť,“ povedala pokojným hlasom. „Fakt to nechápete? On je jediný človek, ktorý mi zostal.“ Hlas sa jej zadržol v hrdle. Jej priatelia z nej nespúšťali oči. „Je jediným putom s mojou rodinou.“

„Chápem.“ Jamie sa uvoľnil. „Existujú však určité pravidlá, Lottie. A v súvislosti s hrozbou od Leviatanov nemôžeme nič riskovať.“ Leviatani sa zvlášť zaujíмали o potomkov kráľovských rodín, preto sa Saskia pokúsila o únos. Nemôžu dovoliť, aby sa niečo podobné zopakovalo.

Napriek tomu bola Lottie rozhodnutá. Musí Jamieho presvedčiť. Áno, túžobne si želala vrátiť sa do Rosewoodu a zbaviť sa strachu z únosu, ale nechcela prejsť cez bránu školy, kým sa nespojí s niečím zo svojho starého života. S niekým. S Olliem.

„Zistí to, aj keď mu to nepoviem.“ Lottie sa na Jamieho vážne pozrela. Vedela, že je to jediný spôsob, ako ho presvedčiť, a navyše to bola pravda. Už nejaký čas jej to robilo starosti. „Pokiaľ mu to poviem sama a prinútím ho, aby mi prisahal, že to nikomu neprezradí, bude to oveľa menej nebezpečné.“

Jamie si počúchal koreň nosa. „To je hlúpy nápad.“

Tentoraz už nepovedal *nie*.

Ellie sa na Lottie zazubila. Bolo jej jasné, že vyhrali.

„Aj tak sa cestou do Rosewoodu stavíme u teba doma, nie? Aby si si vzala zopár vecí...“ Ellie sa natiahla za Lottiným priveskom. „Vtedy to môžeš Olliemu povedať. Tak to bude najlepšie.“ Jamie frflal, ale viac neprotestoval. „Jamie, buď zhovievavý. Ber to ako tvoj darček na naše narodeniny.“ V očiach jej zahrli pobavené iskričky.

Rozopla retiazku, obišla Lottie zozadu a zavesila jej ju okolo krku. „Tu máš. Je dokonalá,“ zašepkala.

Lottie zacítila na koži chladivé striebro a začula zacvaknutie spony. Vlk jej spočinul blízko srdca. Zdvihla ruku a dotkla sa ho. Práve sa stala členkou rodiny. Premýšľala, aký asi bude jej druhý rok v Rosewoode.

4

Na druhý deň, teda v deň návratu do Anglicka, sa Lottie zobudila s čudným pocitom, že ju niekto sleduje. Ten pocit bol ledva postrehnuteľný, ale neodškriepiteľný a vyvolával v nej dojem, akoby jej na krk jemne dýchal nejaký duch. Prudko otvorila oči. Napoly očakávala, že pred sebou uvidí svoju sochu, ale namiesto toho jej pohľad spočinul na ružovej zamatovej škatuľke, ktorá ležala otvorená na čipkou potiahnutom nočnom stolíku, a na kórunkke s polmesiacom, ktorá jej odrážala dúhové svetlo rovno do tváre. Prikrývku v marhuľových obliečkach si natiahla cez hlavu a zababušila sa do nej ako do kokónu. Palácové postele boli také pohodlné, že mala dojem, akoby sa každú noc ponárala do bazéna plného peria. Nikdy v živote si nedokázala predstaviť, že by si niekedy vedela zvyknúť na toľký luxus. Dnes ráno však nesmela pripustiť, aby ju pohodlie postele natoľko omámilo, že by v nej zostala. Odlietali do Anglicka a ešte musela stihnúť celý rad vecí. Navyše si ju kráľ pozval na súkromnú audienciu. A tak neochotne odhrnula prikrývku a položila nohy na slnkom vyhriatu dlážku.

Všetko oblečenie mala vypraté, vyžehlené a uložené v kufroch spolu s osobnými vecami. Dnešok sa nesmierne líšil od minulého roku, keď si batožinu do Rosewoodu balila sama. Pri pohľade na stoh kníh týčiaci sa vedľa ružových kufrov jej myšlienky zabúdili k darčeku, ktorý venovala Jamiemu. Zaujímalo ju, či ho už otvoril.

Dúfala, že vďaka nemu pocíti väčšie puto k svojej rodine, po čom ona sama hrozne túžila.

Z trblietavej tácky na písacom stole si vzala napoly zjedeny košíček, ktorý tu zostal po včerajšej narodeninovej oslave. Cukrová poleva jej na ústach zanechala bielu šmuhu. Všimla si to v obrovskom zarámovanom zrkadle. Zastala a obzrela si v ňom odraz osoby v úžasnej nočnej košeli. Brucho aj tvár sa jej zaguľatili, vlasy mala dlhšie a bohatšie. Utrala si polevu z úst, oblizla si lepkavé prsty a zamyslela sa nad uplynulými týždňami.

Spolu s Ellie strávili v Maradove väčšinu leta nádherným lenivým ničnerobením. Dopoludnia sa predbiehali v záchvatoch smiechu, popoludní ochutnávali dobroty s cukrovou polevou a horúcim čajom a večer si čítali alebo sledovali žiariacu televíznu obrazovku. Počas tohto leta sa o sebe dozvedeli úplne všetko – aj o filmoch, ktoré sa im páčili, aj o pesničkách, ktoré si rady pospevovali. Lottie takmer uverila ich šťastnému predstieraniu. Lenže večne zvlnená Jamieho horná pera im pripomínala, že tlkot Saskiinho srdca hlboko pod nimi ani driemajúceho nepriateľa nemôžu ignorovať.

Čo jej, preboha, potrebuje kráľ povedať medzi štyrmi očami?

Lottie na seba hodila jedny z pohodlných, ale slušných šiat určených na cestu a zbehla na prízemie, kde sa mala stretnúť s kráľom Alexandrom. Bolo nemožné nešmyknúť sa na naleštených podlahách a Lottie sa musela usilovne sústrediť, aby sa tu neklzala ako malé dieťa. Hoci si bola istá, že občas to robia aj slúžky Hanna a Midori.

Lottie prekvapilo, že na ňu kráľ čaká na chodbe. Bol oblečený v zlatom rúchu, ktoré splývalo až na zem. Bol to vysoký šľachovitý muž so svetlohnedými vlasmi a s trvalo zvrasteným čelom, z čoho Lottie usúdila, že v detstve veľa čítal. Niekedy bolo ťažké vidieť medzi ním a Ellie rodinnú podobu. Tam, kde ona bola prelietavá, on bol zdržanlivý, kde ona bola uponáhľaná, bol rozvážny. Občas

však v jeho očiach zachytila niečo nespútané – vlka, ktorý bol pripravený zaútočiť.

„Môžeme sa dať portrétovať, ako sa nám zapáči, ale napriek tomu sa väčšina z nás rozhodla sedieť na tróne a tváriť sa znudene.“ Kráľ prehovoril úplne nečakane, bez pozdravu. Pri pokuse o humor ukázal rukou na stenu, ale Lottie bola príliš zaujatá obrazmi a jeho vtipkovaním nezaregistrovala. Toto bola jej obľúbená časť paláca. Nemohla si pomôcť, prítahovali ju jednotlivé detaily všetkých obrazov, ich farby aj skrytá symbolika v pozadí. V tejto zdanlivo nekonečnej chodbe viseli portréty všetkých predchádzajúcich vládcov Maradovy, takže zvrchu na ňu hľadeli oči ľudí z niekoľko storočí starej rodovej línie.

„Je ich toľko,“ zamrmala. Kedykoľvek sa stretla s pohľadom starých vládcov, po chrbte jej prešiel mráz. „Je úžasné mať také silné spojenie so svojimi predkami.“

Kráľ sa k nej otočil a pozoroval ju s rukami prekříženými cez prsia. Lottie sa v krku vytvorila hrča. Zľakla sa, že tresla nejakú hlúposť.

„Je to nekonečný, neprerušovaný reťazec,“ vyhlásil kráľ nahlas, ale pri pohľade na druhý obraz od konca sa mu v očiach mihol náznak melanchólie. „Takmer,“ dodal.

Lottie sa pozrela na smaragdovozelené dúhovky, ktoré ju pozorovali z plátna. Už ponurý čierny rám naznačoval, že portretovaný človek je menej významný než jeho spoločníci v rámoch zdobených zlatom. Vlasy – tmavšie, než akými sa hrdili priemerní Wolfsonovci – mu hladko splývali na plecía. Mal veľmi husté mihalnice a šibalský úsmev. Existoval len jediný člen rodiny Wolfsonovcov, ktorý sa na tohto muža aspoň trochu podobal. Eleanor Wolfsonová.

„Môj brat Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak raniť*,“ dodal starodávnym maradovským jazykom. Lottie tú vetu poznala. Bolo to porekadlo, ktoré wolfsonovská kráľovská rodina prijala za svoje a ktoré ju naučil Jamie.